

[Gert Petersen]

Danmark i mange år – at folk i almindelighed har glemt, hvordan det så går for sig?

Jeg ser meget gerne det, som fru Marianne Jelled spurgte om, og det, som finansministeren åbenbart var lidt bange for – jeg ved ikke, om det plager dem i deres drømme – at der skabes et S-SF-flertal. Det var et flertal, der blev spurgt om. Selv om det ikke er aktuelt i meningsmålingerne lige i øjeblikket, var det det for et halvt år siden, og det kan hurtigt blive det igen, kan jeg forurolige hr. Arne Melchior med.

Er der skabt et sådant flertal, er det SF's opfattelse, at så bør de to partier danne regering – jeg var lige ved at sige, hvad enten Socialdemokratiet vil eller ej – for så kan der dannes en flertalsregering, og det ville under alle omstændigheder være en lykke for dette land.

Hvilken politik fører en flertalsregering? Ja, vi havde en VKR-regering 1968–71, og det er sidste gang, vi har haft en flertalsregering. Den førte sin egen politik – naturligvis. Den forhandlede med andre partier, men den pantsatte da ikke sin handlefrihed til de andre partier. Den søgte brede løsninger, og kunne den ikke få det, gennemførte den sine egne løsninger, f.eks. en indkomstopolitisk, momsforhøjelseskombineret løsning, som blev gennemført kort tid efter, at Hilmar Baunsgaard var blevet statsminister. Det gennemførte regeringen alene, den havde flertal. Må jeg minde om socialdemokratisk-radikale regeringer, som vi har haft i stribevis af. De gennemførte deres egen politik, hvis de ikke kunne få andre med, f.eks. helhedsløsningen i 1963. Jeg tror, det var med én eller to stemmers flertal. Der var ingen dengang, der talte om blokpolitik. Men selvfølgelig forsøgte begge regeringer først at få andre med. Mislykkedes det, havde de deres flertal. Sådan må en S-SF-regering naturligvis også agere, og det har ikke noget med et odidiøst begreb som blokpolitik at gøre.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelled (RV):

Jeg anerkender fuldt ud hr. Gert Petersens synspunkter om blokpolitik, og jeg vil egentlig også gerne prøve at arbejde videre med det begreb, men ikke her fra talerstolen.

Til hr. Arne Melchior vil jeg sige, at jeg bliver nødt til at starte med en gentagelse: Oprindeligt havde det været bl.a. Det Radikale Venstres, men også de to andre partier i regeringens øn-

sket at få strukturproblemerne løst i samarbejde med Socialdemokratiet. Deri indgik, at det også måtte føre til, at finansloven for 1990 blev inddraget i forhandlingerne.

Under den ordveksling, som jeg tidligere refererede til, der fandt sted mellem statsministeren og hr. Svend Auken den 7. november, tilbød statsministeren her fra talerstolen at afbryde forhandlingerne med Fremskridtspartiet øjeblikkelig og føre forhandlingerne om finansloven med Socialdemokratiet under én forudsætning: at Socialdemokratiets formand på partiets vegne kunne garantere, at Socialdemokratiet i det mindste ikke ville stemme imod finansloven, ellers gav det ingen mening. Det er næsten ordret citeret.

Dette var en invitation til Socialdemokratiet, og jeg har forstået på hr. Svend Auken, hvorfor man ikke ville tage imod den. Jeg har forstået, hvad Socialdemokratiet har tænkt i den sammenhæng. Det må jeg tage til efterretning. Men det var igen et udtryk for, at man ønskede det.

Jeg skal beklage over for Fremskridtspartiet, som kan føle sig lidt i klemme i den type diskussion her, for jeg anerkender, at Fremskridtspartiet har medvirket til, at vi har fået en løsning nu.

Formanden:

Jeg skal lige oplyse til medlemmernes orientering, at jeg i øjeblikket overvejer, om vi skal eller ikke skal holde en pause, men jeg venter et øjeblik med at træffe beslutningen. (*Munterhed.*) – Hr. Svend Auken for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg tror også, at det ville være godt, om diskussionen kom til at vedrøre de vilkår, der gælder for mennesker i dette land.

Jeg vil dog gerne alligevel knytte en enkelt kommentar til fru Marianne Jelleds sidste indlæg.

Jeg tror ikke, der var nogen i Socialdemokratiets folketingsgruppe eller nogen i pressen, der opfattede statsministerens indlæg ved den lejlighed som en indbydelse. Hvis det havde været en ærligt ment indbydelse, havde statsministeren naturligvis stillet det samme krav til Fremskridtspartiet, som han stillede til Socialdemokratiet. Det gjorde han ikke. Han forhandlede